AFACAN

YEDİ GÜNDE BİR BAŞ BAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler :

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

Afacanı ders kesiminde nerede bulup okumalı?..

Eğer benim yerimde siz olsaydınız sizin de ödünüz kopardı, siz de birdenbire ürkerdiniz.

Neden mi?.

Anlatayım:

Bu güzel sayımızın kapağı makinede basılıyordu. Basımevimize gelen bir küçük arkadaşımız, Çetin:

— İzin verirseniz Afacan nasıl basılıyor, göreyim? diyerek makinelerin arasına girmiş ve şu güzel kapağı görünce:

— Ne güzeeeel.. Ne güzel!...

Diyerek bir tane kapmış..

Benim bunlardan haberim yok. Aşağıda birdenbire merdivenlerden hızlı hızlı ayak sesleri belirdi. Bunu duyunca yazdığım yazıdan başımı kaldırdım:

— Ne o yangın mı var?.

— Makine mi bozuldu?...

Diye içim birdenbire değişti, yüreğim hopladı. Evet, ödüm kopacaktı. Afacan arkadaşımız son adımını da atarak hızla odaya daldı.

Ooooh..

İçim serinlemişti. Çünkü Çetin güler bir yüz takınarak:

— Yaşa Afacan kardeş.. Yaşa, içim içime sığmıyordu. Kalktım, bugün çarşamba, gidip hazırsa bir Afacan alayım dedim. Bay Tekini merak etmekten çatlıyacağım, Tarzan için ne oldu, öldü mü diye düşünüyordum. Hintillerindeyi gece rüyamda görüyorum. Şarloya bayılıyorum, Pire Nurinin kurnaz yaramazlıklaları annemi, babamı katıltıyor.. Palavuzun palavrasına geçen hafta bütün evce güldük.

Çetin kurulmuş bir makine gibi idi, durmadan söylüyordu:

— Afacan, beni bağışla!.. Ooooh.. Şu kapağın güzelliğine nasıl doyayım, babam:

— Bravo Faruk Gürtuncaya!.. Hani Avrupa çocuk dergileri bile bu güzellikte çıkmıyor. dedi.

Ben:

— Ya Çocuk Sesi?.. dedim. Çetin:

— Çocuk Sesi mi?. O bizim öz canımızdır. Onu bir çiçek kadar güzel yüzü hangi gün gönül çekmiyecek bir tatlılıkla çıkmadı ki?. dedi.

Sonra küçük arkadaşım ilâve etti:

— Ders kesimindeyiz Çamlıcaya gideceğiz. Afacanı nasıl elde edeceğim. Oraya gazete satıcıları ya gelmezse?..

Çetine bir iskemle göstererek:

— Kolayı vaaar... Çetin onun! dedim. Kolayı vaaar....

— Nasıl?..

— Şimdi sen üç aylık paranı babandan alır bize verirsin, abone yazılırsın. Üç ay Afacan senin ayağına gelir. Hiç aklında yokken bir perşembe sabahı postacı kapınızı çalar. Sen «acaba ne var?» diye kapıya koşarsın. Bir de ne görürsün bilir misin?. Sevgili Afacan dergin ta ayağına kadar gelmemiş mi?.

Çetin:

— Ooooh.. Sayığ.. Sayığ.. dedi. Üç aylık abone kaç kuruş?.

— 15 sayı hesabile tam (75) kuruş..

Çetin:

— Çok teşekkür ederim Afacan, dedi. Elimi sıkarak ayrıldı.

Ben gene yazıma daldım.

Seviğ kardeşler:

Eğer ders kesiminde her hafta Afacana kavuşmak istiyorsanız, eğer gazete satıcınızdan uzak kalacak olursanız...

Eğer Mersinde, Adanada, İzmirde, iseniz bağlara, yaylaya çıkacaksanız, eğer Afacana tam 15 hafta kavuşamıyacağınıza üzülüyorsanız.

Hiç korkmayınız. Bize üç aylık Afacan için (75) kuruş gönderiniz, postacılar sizin ayağınıza kadar Afacanınızı getireceklerdir.

Afacanı niçin bu kadar seversiniz!

ÇÜNKÜ :

Afacan, en eğlenceli çocuk dergisidir.

ÇÜNKÜ:

O, sizi sevindirmek için varını yoğunu bağışlamaktan çekinmez..

ÇÜNKÜ:

Afacan baştan başa öz türkçe yazılmaktadır. Afacanın yüzlerinde hiçbir yabancı söz yoktur.

Annenize, babanıza yeni sözler mi öğretmek istiyorsunuz, Afacanın her sayısında koyacağı öz türkçe kelimeler si.. öz yardımcınız olacaktır.

Bugünlük bu kadar.. Esen kalınız.. Gözlerinizden öperim. Her çağ sizin

AFACAN

Üç ay ders kesiminde AFACAN her hafta sizinle beraberdir.. Unutmayın!..

Avcı Baytekin

Sizi heyecandan heyecana sürükliyen bu resimli ötkünç yakında kitap halinde bol resimlerle çıkıyor.

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN — **No. 27**

Birinci cildin özü: Bay Tekin Malezya adalarında yaban hayvanları avlamaktadır. Başından geçen bir çok serüvenlerden sonra bir gün arkadaşlarından Red adında birisile karşılaşıyor. Red ona bir zamanlar canını kurtardığı altın arayıcısı Wilson adındaki adamın kendisinden yardım istediğini, çünkü adamlarının düşmanları tarafından öldürüldüğünü söylüyor. Bay Tekinle arkadaşı yola çıkıyorlar. Gece karanlığında bilinmiyen bir adam Bay Tekinin çadırına girip çıkıyor ve kaçıyor. Bay Tekinin iyi bir dostu olan orman çocuğu Zib, sevgili panteri Nita ile bu bilinmeyen adamı kovalıyor.

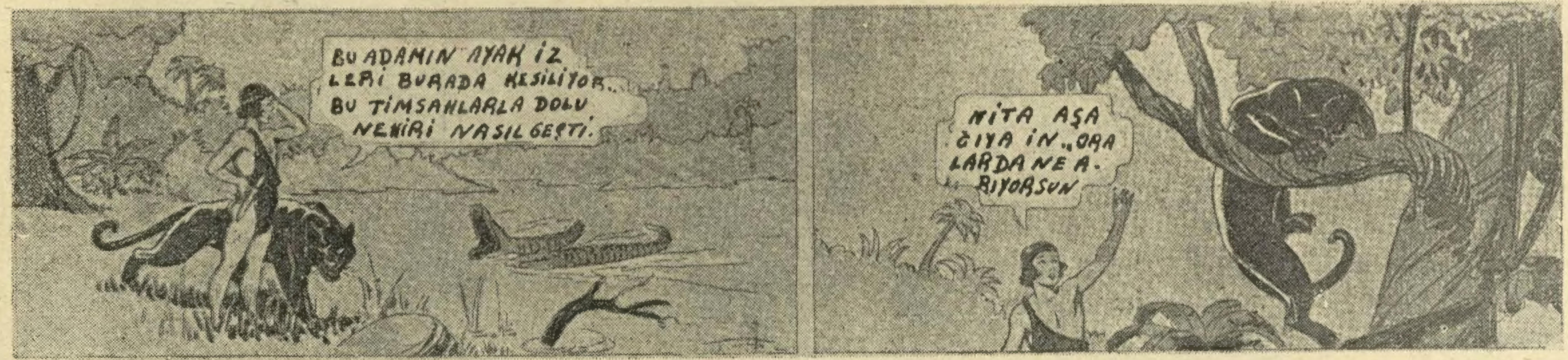

222 — Zib yürüye yürüye bir ırmak kenarına geldi. Burada adamın ayak izleri yok oluyordu. Suların içinde timsahlar yüzüyordu. Zib:

— Tuhaf şey, kaçan adam bu timsahların arasından nasıl geçti? diye düşündü. Bu sırada Nita bir koku almış gibi çevresini kokluyordu.

223 — Zibin sevgili panteri birden bire ok gibi yavaya, başı ucundaki ağaca fırladı. ve yukarıya çıkmağa başladı. Zib:

— Nita, Nita! İn aşağı, oralarda ne işin var?. diye bağırdı. Ancak Nita bir şeyler görmüş olmalı idi ki daldan aşağı inmedi.

224 — Sözünü Nitaya dinletemiyen Zib, kızgınlıkla ağaca tırmanmağa başladı. Bir taraftan da:

— Ben şimdi sana söz dinlememeyi gösteririm! diyor, kendisini yukarı doğru çekiyordu. Oysam ki sevgili Panteri Nita..

225 — Bu işte haklı idi. Çünkü kokusunu aldığı avı bulmuş, onunla karşı karşıya gelmişti bile. Erkek giyimli beyaz bir genç kız ağacın dalı üstündeydi. Zib dala yükselince Nita ile genç kızı karşı karşıya gördü.

226 — Bu sırada Wilsonun çadırında üç baş ateşli ateşli konuşuyorlardı. Wilson Bay Tekine bir başka adamı tanıtarak:

— Arkadaşım Berd, dedi. Burada milyonlarca para kaybettik. Sekiz adamım öldü. Ötekiler çalışamıyorlar.

227 — Bay Tekin:

— Siz merak etmeyin, ben çaresine bakarım! diyerek hazırlandı. Arkadaşı Rede:

— Sen katarın başbuğusun! Berd, sen de katarın sol tarafına geçeceksin. Ben de sağ tarafı kollıyacağım. Böylece hiçbir azı bizim üzerimize atılamaz! dedi.

228 — Katar, böylece yola koyuldu. Yerliler değerli sandıkları başlarında taşıyorlar, Berd solda, Red önde, Bay Tekin sağ kayalıklarda gözcülük yapıyorlar ve azılar arasından geçmek üzere yol alıp gidiyorlardı.

— Daha var —

BUYUK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

Geminin sağında, solunda ilerisinde-gerisinde biçimsiz yelkenleri rüzgârla şişmiş yüzlerce yerli kayığı görünüyor ve yaklaşıyorlardı. İki yüzden Malai ellerinde baltalar, omuzlarında tüfekler, bellerinde Kriz denilen hançerleri Şimşeği sarıyorladı. Bu çağda Tekin kaptanla baş dümenci topları doldurmuş, hazırlamışlardı Gemide kalmış olan bir avuç tayfa da silâhlarını kaparak güverteye fırlamışlardı. Ölüncüye kadar Şimşek için çarpışmağa ant içmiş olan tayfalar geminin baş güvertesine dolmuşlardı, kimsecikler konuşmuyordu. Herkesin yüreğinde bu alçak düşmanlara karşı bir öç duygusu yanıyordu.

Mala'iler şimdi artık geminin altına kadar girmişlerdi. Bir şeytan, bir canavar gibi iplere tırmanıyor, baltalarını havada sallıyarak geminin küpeştesinden içeriye atılıyorlardı. Tevfik kaptan:

— Heyyy, ne istiyorsunuz? diye haykırdı.

Kaptanın sesine kaba kaba gülüşler cevap verdi. Tekin:

— Bana bakın, ayağını güverteye basanı öldürün! dedi ve:

— Ateş!! diye kumanda verdi. İki top birden patladı. Yerli kayıklarından üç tanesi sulara gömüldü. Yerlilerden yirmi, otuz kişi öbür dünyayı boyladı. Yerlilerden çok adam ölüyordu. Fakat gemide de ölüm başlamıştı. Tevfik kaptan kafasına yediği bir kurşunla devrilmiş, şehit olmuştu. Bir çağda yüzlerce yerli geminin güvertesini doldurmuş, zaten bir avuç kalmış olan tayfaların silâhlarını ellerinden almış, top başındakileri de esir etmişlerdi.

Kalabalığın arasında dimdik duran büyük Nikobar racasının yanıbaşında geminin aşçısı Palo vardı. Ağzından o çağa kadar söz işitilmemiş olan aşçı şim-

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

di yerli arkadaşlarile bir bülbül gibi konuşuyordu.

Raca ileriye doğru bir iki adım atarak:

— Bu gemiyi elime geçirdim, bu gemi artık benimdir! Bununla balık avına çıkacağım! Benim adamlarım çok iyi denizcidirler. Fakat gemileri yoktu. Onlara böyle büyük ve güzel bir gemi bulmak gerekti. Bu çağdan sonra geminin büyüğü, kumandanı artık benim! Geminin ikinci kaptanı ile baş dümenci vazifelerinde kalarak bize yardım edecekler. Elimize geçecek avlardan kendi paylarını alacaklardır. Tayfalar da yerlerinde işlerinde kalabilirler. Bana karşı kafa tutar da işlerimi bozmak isterlerse o vakit onlara savaş tutsaklarına verdiğim cezayı verir, yani hepsinin kafasını keserim! diye bir söylev verdi.

Tekin kaptan kızgınlıktan dudaklarını ısırıyordu. Racanın gözlerinin içine bakarak ve yerde yatan Tevfik kaptanı göstererek:

— Raca! diye haykırdı, ayaklarının önünde yatan değerli bir ölü var, önce bunu kaldıralım! Bir buyruk ver de bu işi yapalım! dedi.

Mala'iler pis pis güldü:

— Haklısın! Savurun herifin ölüsünü denize, balıklara da yem vermek lâzım! dedi.

Tekin kaptan yumruklarını sıkarak racanın üstüne yürüdü:

— Büyük Nikobar racası diye haykırdı. Kaptanımıza karşı son vazifemizi yapmaklığımız gerektir. Bütün gemi tayfaları karşısında onu bir denizciye yakışacak biçimde gömmezsek ben ve tayfalar senin yanında çalışmayız. Siz belki bir kayık kullanırsınız, fakat biz olmadıkça bu koca gemiyi şuradan şuraya götüremezsiniz! Hangisini beğeniyorsan öyle yap!

Racanın gözlerinde alevler parladı:

— Peki, dedi, kaptanın ölüsünü nasıl isterseniz öyle kaldırın!

Tekin hiç korkmadan:

— Sana birşey daha soracağım, dedi. Gemi adamlarından sekiz kişi senin elinde tutsaktır. Biz bunları su almak için göndermiştik, bir daha geriye dönmediler. Bunlar nerede?

— Bunlar benim yanımda!

— Peki bunları tekrar gemiye gönderecek misin?

— Güzelce anlaşırsak evet! Siz bana lâzımsınız! Bunu biliyorsunuz! İlk yolculukta bana yardım edeceksiniz, sonra büyük bir limana uğradık mıydı ben kendime kaptan da bulurum tayfada!

— Öyle ise biz de istediğini yaparız, fakat sen de bizi bir limana ulaştık mıydı artık bizi tutmazsın değil mi?

— Tutmam merak etmeyin, hatta bu işin şimdiden olmasını isterim ama yolu yok. Gemi ile ilkönce Padang [*] limanına gidecek, buradan kömürle erzak alacağız. Bundan sonra da Kergul [**] toplu adalarına gideceğiz. Ne kazanırsak size bundan pay çıkartacağım!

Tekin kaptan Mala'ilerin kendi isteklerile adama metelik vermiyeceklerini biliyordu. Fakat ilk iş esirleri bunların elin-

[*] *Padang = Sumatranın garbinde Hollanda müstemlekesinin merkezidir. «41120» nüfusu vardır. Tütün çıkarmakla meşhurdur.*

[**] *Kergul adaları = Biri büyük olmak üzere 130 adadan ibaret adalar gurubudur. Hint Okyanusunun cenup taraflarındadır. Çoğunda adam yoktur.*

Alp ile Doğan Nikobar racasının gemide yaptıklarına hayretle bakıyorlardı.

den kurtararak geminin içine almaktı. Bu yüzden daha ileriye gitmek doğru olamazdı. Para kazanmak, bunların elinden kurtulmak sonra işlerdi. Tekin kaptan:

— Anlaştık raca! dedi. Arkadaşlarımızı bize gönder, bizim de kollarımızdaki bağları çözdür, artık dayanamıyoruz.

Raca Tekinin dileğini kabul etti. Hepsinin kollarını çözdüler. Geminin yeni sahibi büyük Nikobar racası raca Karoldi hazretleri altı tane top atılmasını buyurdu. Tekin hemen top başına koşarak altı tane top attırdı. Kendi kendisine raca adını vermiş olan bu canavar korsan köydeki adamlarile bu top işaretini daha önceden kararlaştırmış olacaktı ki aradan az bir çağ geçmeden bir çok silâhlı yerlilerin arasında esirler göründü ve gemiye teslim edildi. Yerlilerin omuzlarında iki tanede kocaman tank getirerek Şimşeğin güvertesine yerleştirdi. İçlerini de suyla doldurdular.

Bu tanklar zavallı «Marmara» nın su tanklarydı. Kaptan Tekin, Tevfik kaptanın ölüsünü bir yelken bezine sardı. Ayak tarafına da ince taş doldurulmuş bir torba bağlıyarak bütün cesedi tahtadan bir sediyeye sıkı sıkı bağladı. Bu sırada beyaz gemiciler geminin kıç güvertesinde toplanmakta idiler.

Güvertede bu işler olurken Malai'ler sanki yerin dibine batmış gibi gözden kaybolmuşlardı. Cahil yerliler beyazların Tanrısı güverteye geliverir de başları derde girer sanıyorlardı.

Tekin, Tevfik kaptanın baş ucunda:

— Tevfik kaptan! dedi. Sen bize kaptanlık değil, babalık yapmıştın. Bize karşı elinden gelen iyilikleri, kolaylıkları isirgememiştin! Öbür dünyada da Tanrı seni mutlu tutsun! Amin!!

— Amin!

Tayfalar hep bir ağızdan Tekinin bu temiz isteğine amin! diyerek ortak oldular. Tekin elini cenazenin örtülü duran alnına koyarak yavaş bir sesle:

— Seni öldürenlerden senin öcünü almak fırsatı elimize düşerse bunu da yapacağız, sana and içiyoruz Tevfik kaptan! dedi.

Bu sözler bittikten sonra iki denizci ölüyü kaldırdı. Yavaşça denize bıraktılar. Sular açıldı, bu temiz yürekli ölü mor suların derinliklerine gömüldü. Okyanusun mercanlarla, sedeflerle, çeşit çeşit yosunlarla süslü dibine doğru kaydı, gitti.

Yabani adamlar kıç güvertedeki beyazların dağıldığını görünce yukarıya fırladılar. «Şimşek» adı yazılı olan plâkayı indirerek bu adın üstünü boyadılar. Kurtarma kemerlerinde, sandallarda, nerede varsa Şimşek adını kazıdılar, hepsini siyaha boyadılar. Boyalar kuruduktan sonra Şimşek adının yazılı olduğu yerlere kaba saba birer «timsah» resmi yaptılar.

Bu iş te bittikten sonra gemi demir almağa başladı. Çapalar sudan kesilince «Timsah» sallana sallana yol almağa koyuldu. Günlerce engin denizlerde çalkalandı, durdular. Doğan:

— Alp! dedi, neredeyse Sumatraya ulaşacağız. Oraya vardık mıydı ne eder eder kaçmanın bir yolunu buluruz Kerguelen adalarına kadar balina avcılığı için gidemeyiz. Bu yabani Malai'ler adama metelik vermezler. Üstelik canımız da tehlikede kalır.

Alp:

— Elbette diye cevap verdi. Bu heriflerle Kerguelen adalarına kadar inmektense şimdiden denize atılarak boğulmak daha iyi!

— Daha var —

TARZAN: 15

242 — Panterin üstüne boylu boyunca uzanan Tarzan yalnız kolundan bir az fazlaca yaralanmıştı. Mısırlı askerler hemen kendisini yakalıyarak büyük bir tapınma sarayına götürdüler. Tarzan kutsal timsahlardan birile saray panterini öldürmekten ve Firavnun oğlu ile boğuşmaktan suçlu idi ve bunların cezası ölümdü.

243 — Tarzanı kollarından sımsıkı bağlamışlardı. Ancak, o, gene soğuk kanlılığı kaybetmiyordu. Eski Mısır dilinden anlamadığı için büyük Papası kendisine ne sordu ise ağzını bile açmadı. Yalnız adam ayağa kalkınca ve elini ona doğru uzatarak kararını söyleyince Tarzan taliğinin nereye sürüklendiğini anlamakta gecikmedi.

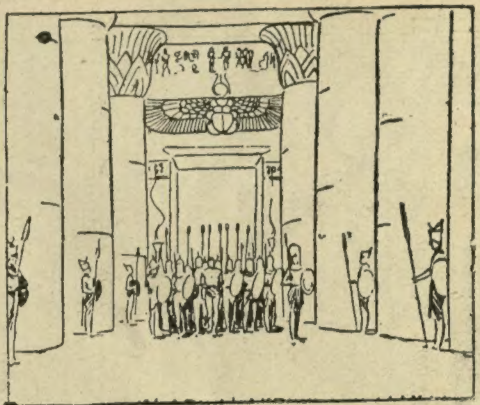

244 — Tapınma sarayında ne kadar muhafız varsa Tarzanın çevresini sarmışlardı. Saray ne kadar da büyüktü. Büyük mermer direklerin üstü oymalı idi. Kapıların üstünde çok güzel resimler vardı. Her mermer direğin yanıbaşında kargılı ve kalkanlı bir asker bulunuyordu. Şimdi Tarzan bir bölük muhafızın önünde bir yere götürülüyordu.

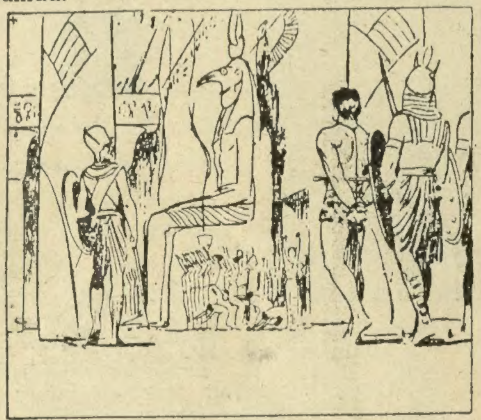

245 — Burası Mısırlıların en büyük Tanrıları Thothun heykelinin bulunduğu yerdi. Bu sırada papaz kadınlar kimi ellerini havaya kaldırmışlar, kimi yere iğilmişler, bir ağızdan bir ilâhi tutturmuşlardı. Sarayın içi ince kadın seslerile dolmuştu. Tarzan Tanrı Thtoh'a yalvarması için içeri sokuldu.

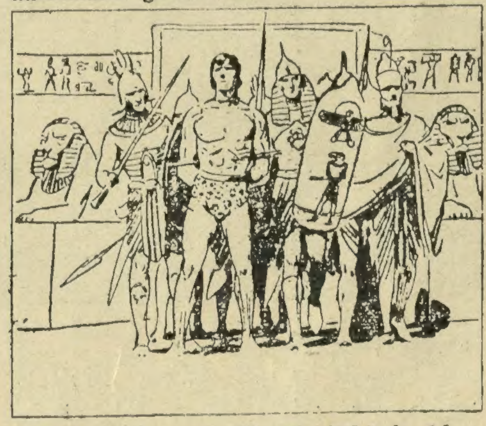

246 — Sonra hafif gölgeli bir koridorda uzun bir yürüyüşten sonra maymunlar kralını büyük bir kapının önüne kadar götürdüler. Bu kapıdan şimdi bol bol gün ışığı içeri giriyordu. Tarzan durdu. Kendisini şaşıran bir görünüş karşısında bulmuştu.

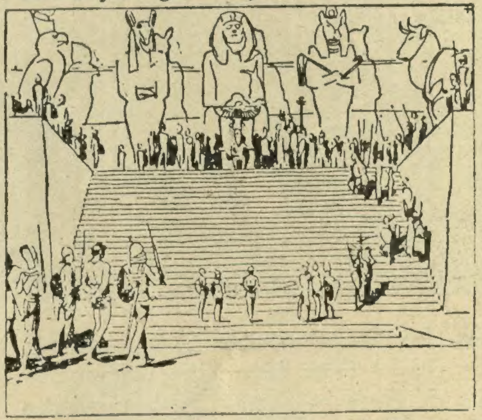

247 — Çünkü bu çok aydınlık yerde bir (Omağ) taht içinde Mısır Egemeni Firavun oturuyor, yanında da saray adamları bulunuyordu. Daha tuhafı gene muhafızların ortasında kendisi gibi kolları arkasına bağlı olduğu halde sevgili dostu Jan Kursiye bir merdivende duruyordu.

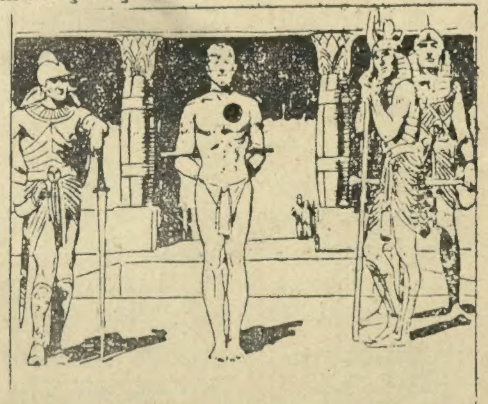

248 — Zavallı Jan Kursiye de kılıçlarının kabzasına ellerini koymuş demir başlıklı, çelik zırhlı nöbetçilerin arasında ölüm cezasına çarpılmış, ne olacağını bekliyordu.

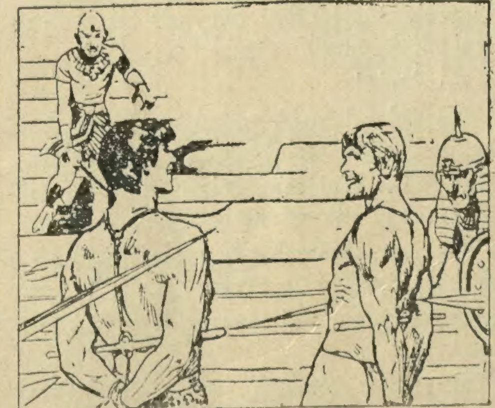

249 — Tarzan merdivene doğru yavaş yavaş ilerledi, Jan Kursiyenin yanına gelince iki sevgili dost, iki can yoldaşı dudaklarını gererek birbirlerine tatlı tatlı gülümsediler. Ancak önündeki Tutamkon..

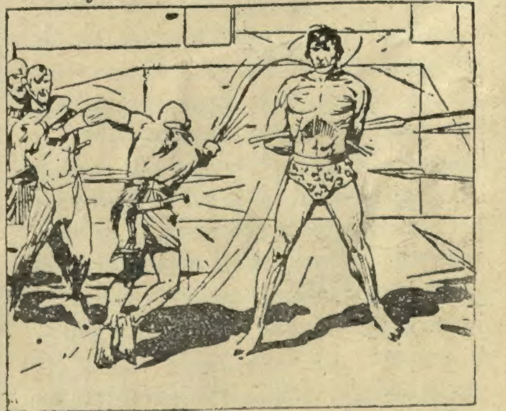

250 — ... Merdivenlerden aşağı doğru dörder dörder atlıyarak Tarzanın karşısına geldi, elindeki kamçı ile:

—Şırak.. Şırak!..

Tarzanın bedenine vuruşlar indirmeğe başladı.

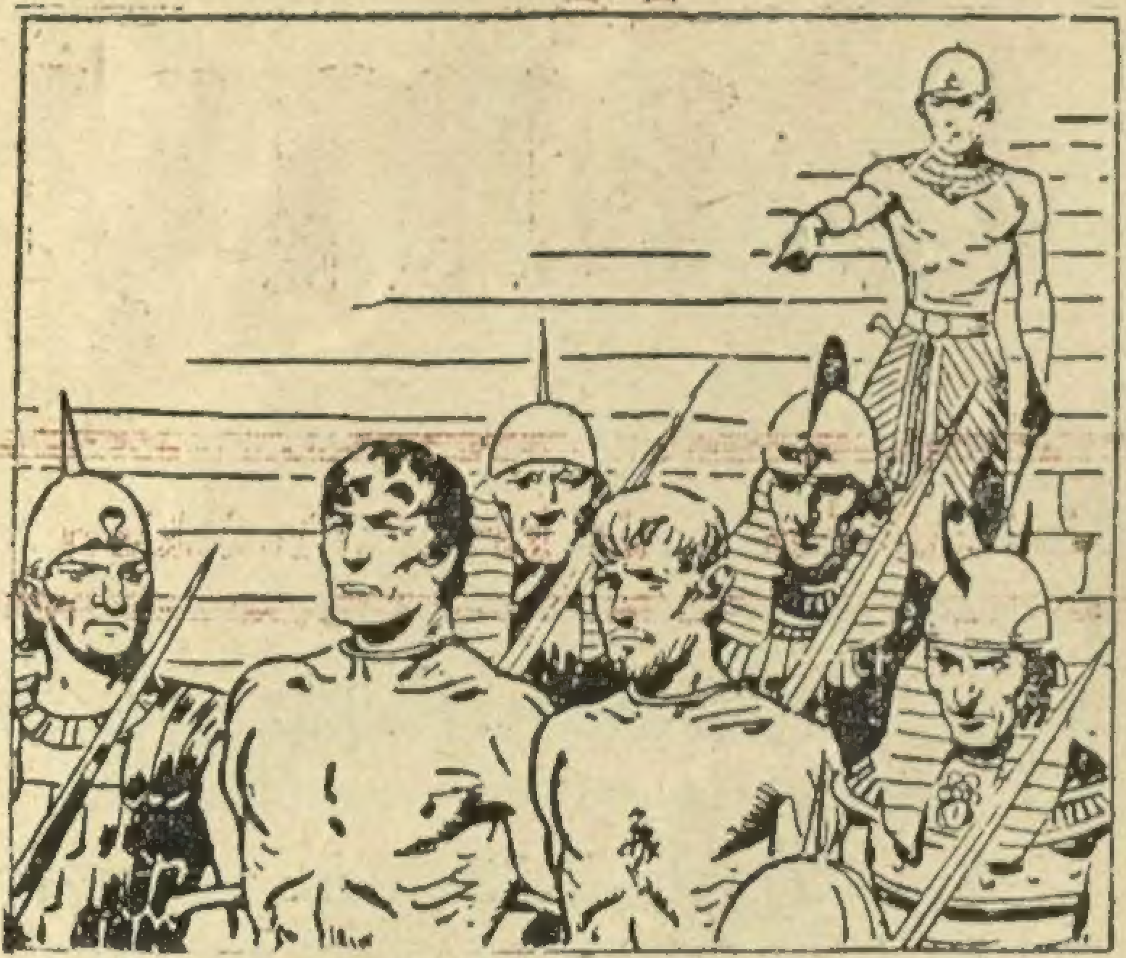

251 — Tutamkon:

— Alın bunları, ölüme götürün.. Emrini verdi. Muhafız komutanı Tarzanla Jan Kursiyeyi yüz geri ederek:

— Yürüyün!..

Dedi. Şimdi iki dostu yanyana merdivenlerden aşağı indiriyorlardı.

252 — Merdivenlerin ortasına gelince Tarzanla Jan Kursiyenin arkadan ellerini bağlıyan iplerle koltuk aralarından geçirilen sopayı ve boyunlarından geçirilen ipleri çözmeğe başladılar. İki arkadaş ne olacak diye büyük bir sessizlik içinde olan bitene bakıyorlardı.

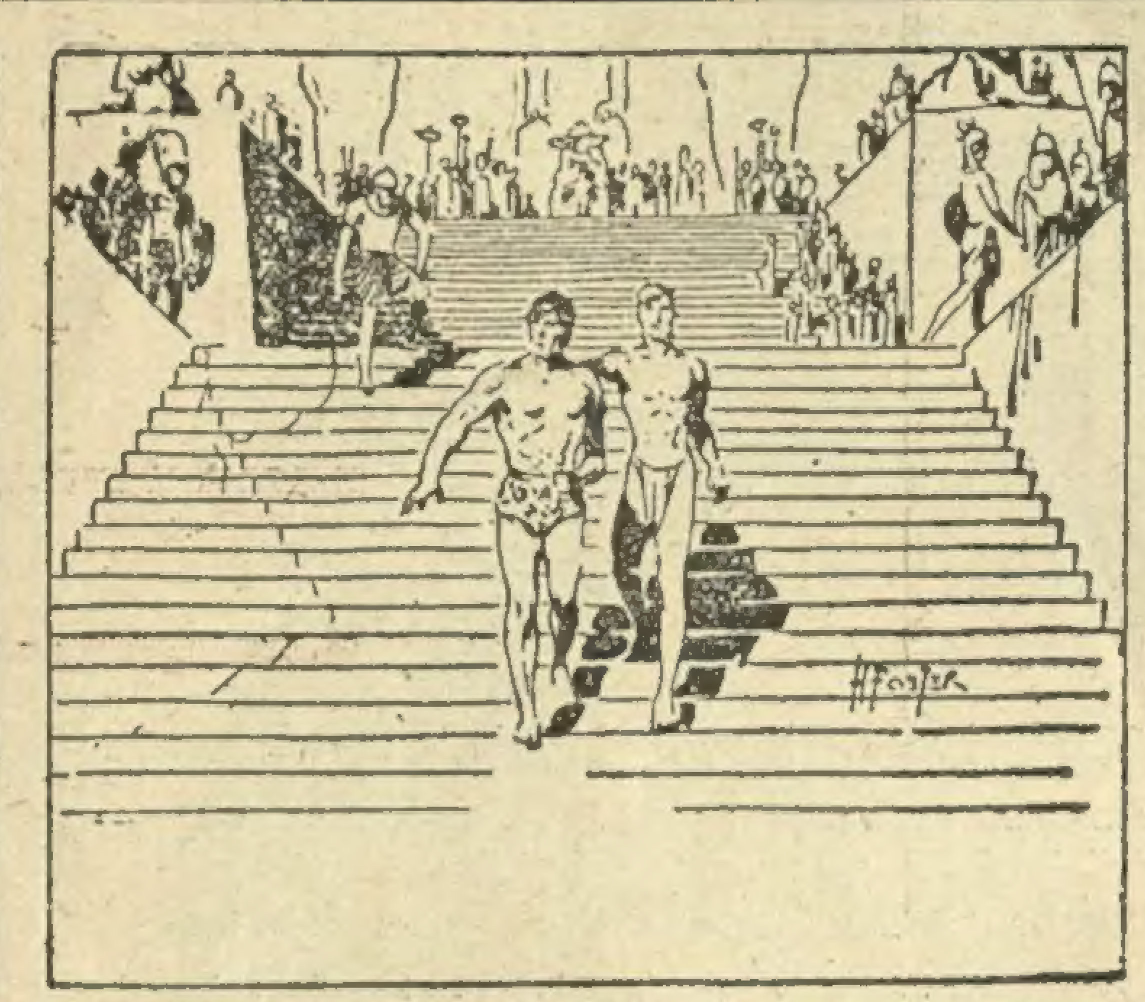

253 — Şimdi ikisi de iplerden kurtulmuşlardı. Uzun merdivenlerden bir bir aşağı iniyorlardı. Bu merdivenler ikisini de ölüme, Mısır Tanrılarına hakaret edenlere verilen ceza yerine götürüyordu. Tarzan birdenbire başını sola çevirdi. Çünkü...

254 — Ta ileriden bir sürü goril onlara doğru ilerliyorlardı. Bunlar Mısırlıların dinine hakaret edenlere verilen cezayı yerine getiren kutsal (mukaddes) maymunlardı İki güzel avın kendilerine geldiğini görünce hepsi sevinçten büyük sarayı inlettiler. Gülüyorlar, seviniyorlardı. Tarzan korkmıyarak aşağı doğru iniyordu. Gorillerden biri onu kucaklamak ve parçalamak için kollarını açmış, tırnaklarını parmaklarının ucunda keskinleştirmişti. Ötekiler de derin bir zevk içinde idiler. Aşağıya inmeleri için kamçılı adam durmadan kamçısını savuruyordu.

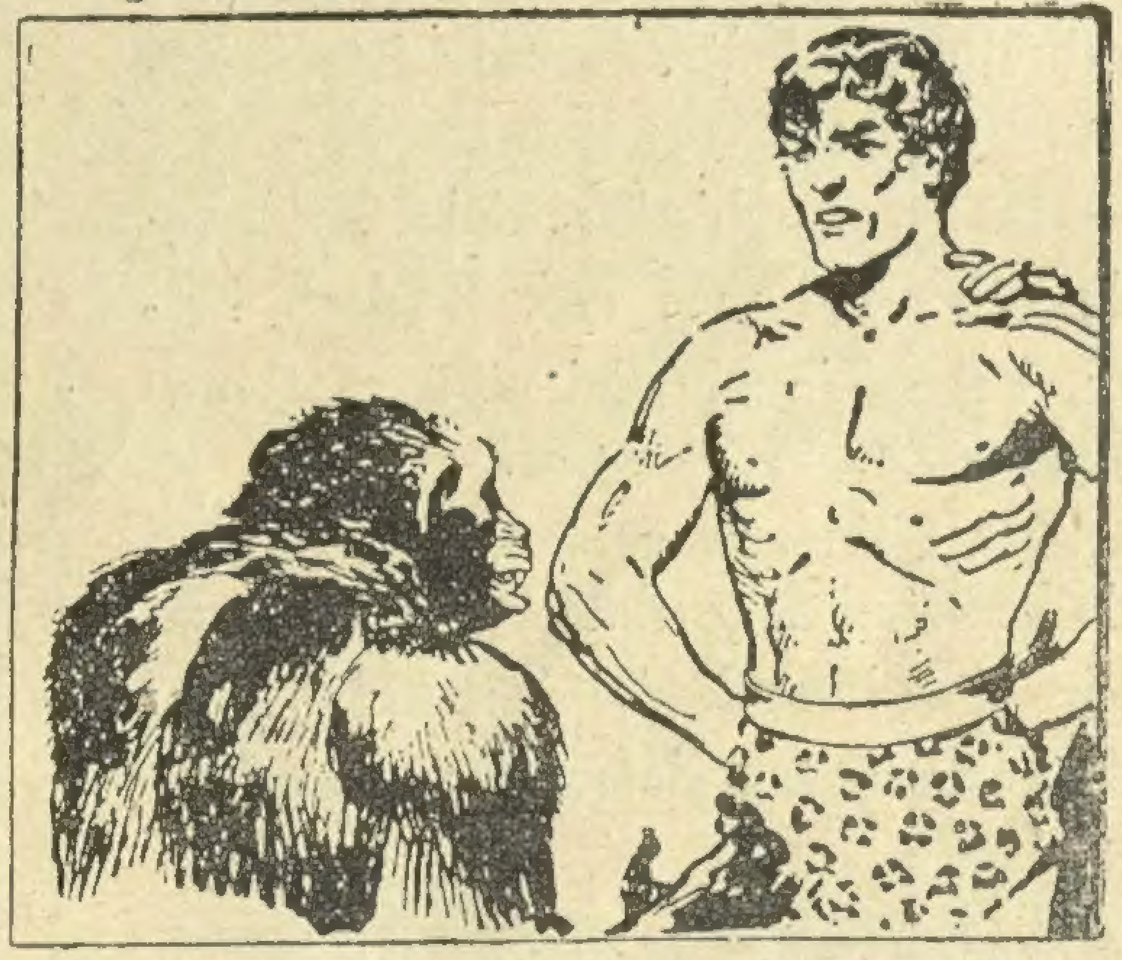

255 — En ilerideki Goril, Tarzana doğru yanaşarak maymun dilile ona:

— Senin kralın kimdir?.. diye sordu.

Tarzan ellerini kalçalarına dayadı. artık hiç bir korku kalmamıştı. Bu dilden çok güzel anlıyordu.

256 — Tarzan elini havaya kaldırarak maymunların öz dilile:

— Benim mi, dedi ben sizin en öz dostunuzum!..

Maymunların kendi dilile konuşmasına bütün Goriller şaşıp kalarak hepsi Tarzanın önünde yere kapandılar.

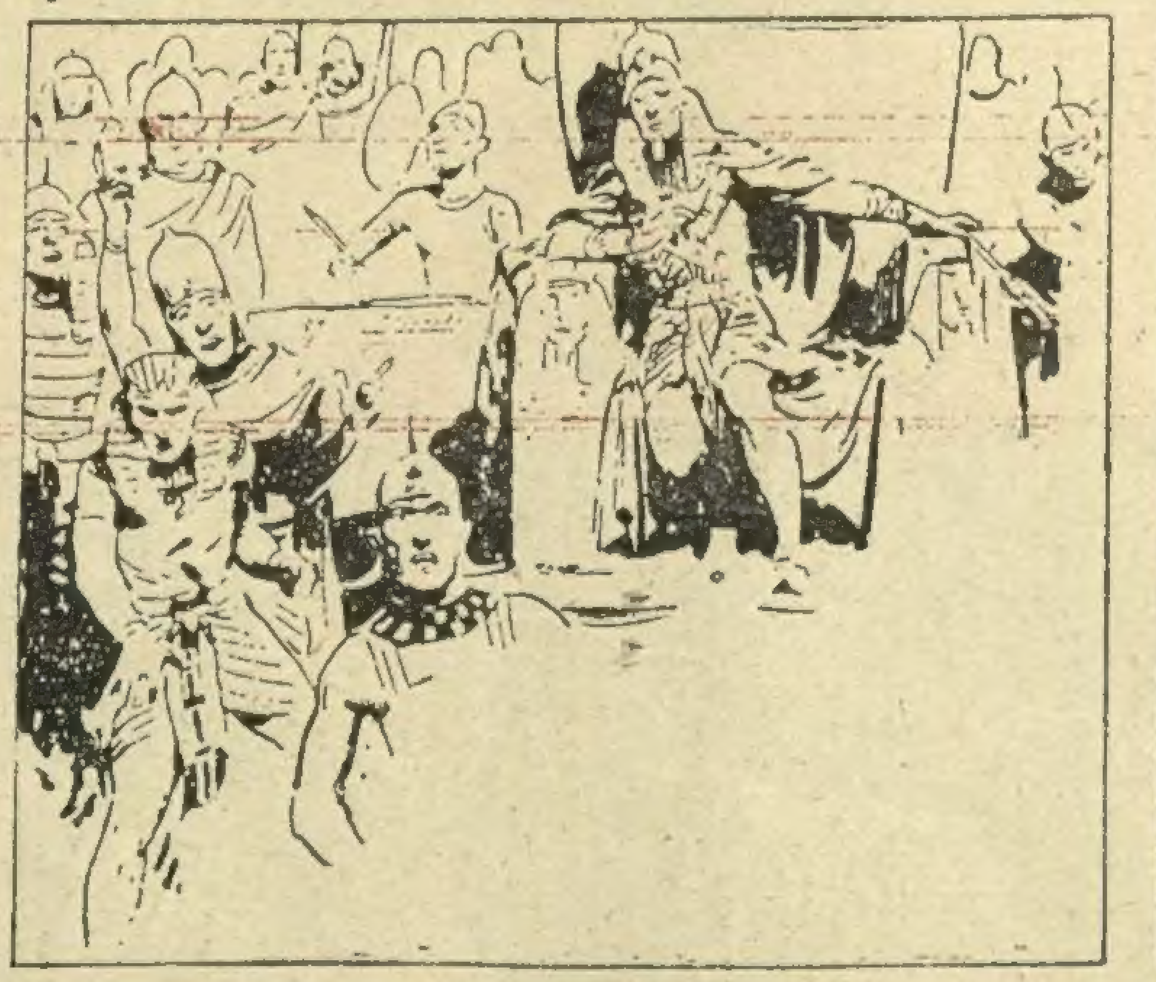

257 — Gorillerin bu iki adama birşey yapmadığını gören Mısırlılar yukarıdan:

— Öldürün, yiyin, parçalayın, bizim kutsal hayvanlarımızı öldürenleri, sağ bırakmayın diye Gorilleri harekete getirmeye çalışıyorlar, bağırıyorlardı.

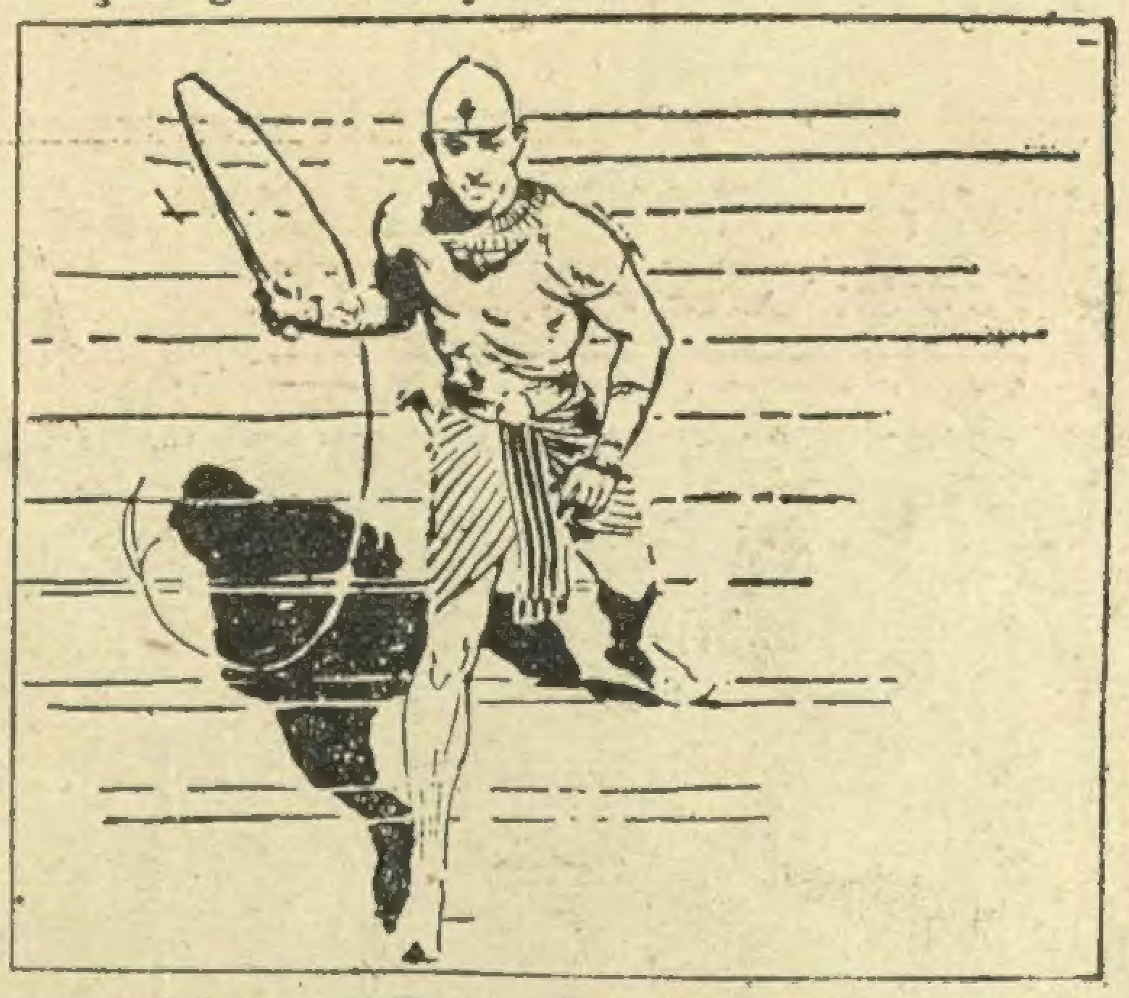

258 — Tutamkon, elindeki kırbacı sallıyarak:

— Ne duruyorsunuz, yiyin, atılın! Diye Gorillerin üstüne yürümeğe, merdivenlerden inmeğe başladı.

— Daha var —

Keloğlan Dünya

Başından geçenleri bütün çocukların kahkahadan kırıla kırıla okudukları K

Gözlerimden bugün kendisine çok kızdığımı ve bu yaptıklarını yanına bırakmıyacağımı anlıyan Abraham iki elile karnından sımsıkı tuttuğu köpeği bırakarak:

— Ne yapayım olan oldu?.. Der gibi bana dönüpte ellerini havaya kaldırmaz mı?..

Daha Abraham ellerini kaldırır kaldırmaz başı boş kalan ve kimbilir kaç saattir Abrahamın beli ortasında hoş kokusundan bunalan hayvancağız:

— Cav!.. diye bir kere daha havlayıp kaldırdı kendini yere attı. Başladı koşmaya, köpeğinin kittiğini görünce Abraham da arkasından sıçradı.

Artık bu işin sonu gelmeli idi. Abrahamı da köpeğini de gırtlaklarından yakalayıp denize fırlatmak gibi dehşetli bir karar verdikten sonra ben de arkalarından fırladım.

Cilâlı, kaypak dans salonunun döşemeleri üzerinde vız!.. diye kayarak, sağı, solu kırıp geçirdikten sonra kendimizi uzun bir koridorda bulduk.

En önde köpek yavrusu o soğuk havlamalarile sağa sola havlıyarak tin, tin koşuyor, arkasından da, yuvarlana, yuvarlana, soluk soluğa Abraham gidiyordu.

Tam köşeyi dönerlerken, bulunduğu tehlikenin dehşetinden haberi olmadığından hızını kesen köpeği üzerine kapanarak Abraham yakaladı. Ayni çağda ben de tepelerine bindim. İkisini de gırtlaklarından yakaladım. Köpek te Abraham da başlarına geleceği anlamışlar gibi birbirlerine sımsıkı sarılmışlar titreşiyorlardı. Köpeği çektim. Ne mümkün?.. Ayırabilirsen ayır!

Abrahama:

— Şunu bırak sersem!.. diye haykırdım.

O kısık bir sesle:

— Olmaz!.. dedi.

— Ulan bu ne?..

— Kapçini!.

— Ne?!..

— Kapçini!.

— Kapçini ne demek herif?!.

— Bezin köpeğin adi Kapçinidir!

— Şeytanlar kapsın!..

— Onda söz istemam!

— Haydi şuradan ne sözü bu uğursuzu da, seni de şimdi denize atacağım!.

Abrahamın gözleri yaşardı:

— Kapçini uyursuz deyildir. Beni denize at, ona dokuma!.

— Köpekle yola çıkmak uğursulzuk getirir!

— Bu yöpek bize uyur yetirecek, bezin içine doğdu.

— Doğmaz olsun!

— Bir yere doğdu. Sen Apraham yel yemide çaya yidelim deyinçez, yendi yendime dedim ki «Uğlum Apraham bu Yeloğlanin ipiylan yola yidilmez, bir gün yene yelmiş tren tepesina çıkarip, olmadik yerlerde aylarca dolaştırmıştı. Yideceyimiz en yakin yer Afrikadir.

Kızdım:

— Kısa kes, sözü uzattın, beni yumuşatamazsın dedim, denize atacağım!

— Sözüm bitsin dedi. Nerde atarsan at! Afrikada Yamyamlar var dedin, insan eti yerlar, amma yüpek etini daha çok severler.

— Bunu nereden öğrendin?

— Bir yün meytepte hoca söylamışta aklimda kaldi. Aldım ki bu yöpeki yamyamlarin kiralina verip tatli canımı kurtarayim!

Bu sözden sonra, Abraham yamyamların kralına hediye etmek üzere götürdüğü keöpeğe dört elle sarılıp:

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN DÜNYAYI

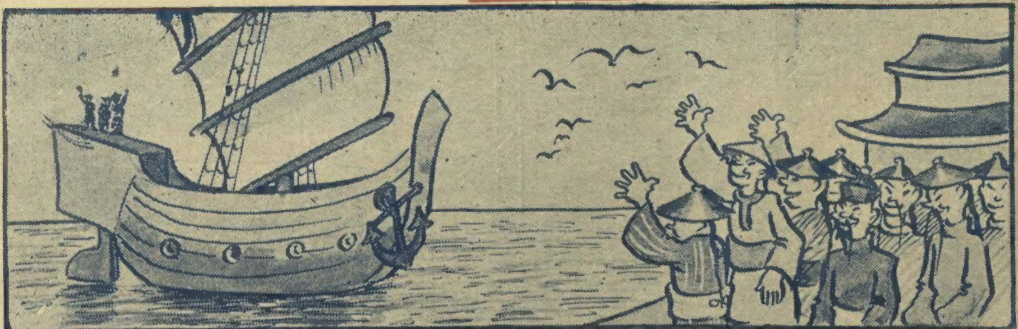

149 — Afacanla Topuz ve Bilgin gemisi şimdi yavaş yavaş kıyıya ilerliyor, Çinli köyüne yaklaşıyordu. Kıyıda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Eller kaldırılarak selâm veriliyordu. Bizimkiler de ellerini kaldırarak onlara saygılarını gösteriyorlardı. Bilgin Afacana:

— Afacan, dedi, bizim her şeyimiz bütün, ancak bıyıklarımız yok. Oysam ki uzun bıyıklarımız olmalı!

Dedi..

150 — Ne ise, tutkaldan, hamurdan ince uzun bıyık gibi şeyler yaparak bunlarının altına, üst dudaklarına bunları tutturdular. İşte şimdi bir Çinliden hiç ayırdımları yoktu.

Şampiyonu

...n'm yeni bir romanı. *Yazan : Aptullah Ziya KOZANOĞLU*

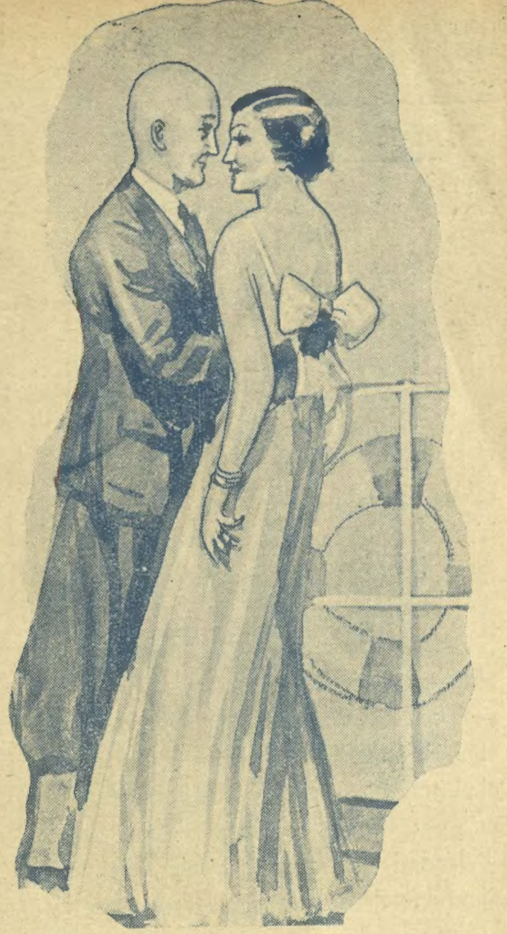

— Talisiz yöpeğim seni tenizlerda atacaklar! diye ağlamağa başlamaz mı!

Doğrusu benim de yüreğim yumuşadı. Etrafıma baktım. Bulunduğumuz yerde kimseler yoktu. Cazbandın sesi ta uzaklardan geliyordu. Abraham köpeğinin üzerine yaslandı. Yattılar, uyuyorlardı.

Ben de çok yorulmuştum, gözlerimi kapadım ve uyudum.

— AFRİKAYA DOĞRU —

Aylardanberi ilk kere deliksiz tatlı bir uyku uyumuş oluyordum.

Şimdi ne yapacağımı nereye gittiğimi bilmiyordum. Benim gibi gezginciliğe alışmış bir kimsenin bir yerde, bir iş üstünde oturması zor oluyor.

Kaç aydır sıkıntıdan patlıyor, böyle bir iş arıyordum.

Bir dayak yemek pahasına da olsa bir gemiye binmiştim. Abraham da yanımda idi.

Her zamanki gibi cebimde metelik yoktu. Ne gideceğim yer belli idi, ne de yapacağım iş... Yattım, uyudum.

Biraz sonra karnım guruldamağa başlamış olaçak ki çevreme bakınarak uyandım. Ortalık kararmıştı.

Geminin ışıkları yanmıştı. Bulunduğumuz yer karanlık olduğundan nerede olduğumu pek seçemiyordum. Yanıma baktım, Abraham bağdaş kurmuş bir şeyler yapıyordu.

— Ne yapıyorsun?. diye seslendim.

— Hiç bir şey yaptiğimiz yok! dedi. Dua ediyoruz.

— Niçin?

— Duymayor musun yidiyoruz!

Dikkat ettim gemi sallanıyordu. Tatlı bir su sesi, ve geminin işliyen makinelerinin derinden gelen sesi kulaklarımı okşuyordu.

— Kalktık demek?. dedim.

Abraham kızdı:

— Kalkamaz olasin! Allah belâni versin! diye haykırdı.

— Çeneni tut!.. Sen peşin söylemedin mi nasıl olsa gitmeği sen de aklına koymuştun!

— Yim demiş!

— Sen dedin!

— Çenesi tutulsun söyleyenin!

— Amin!.

Sonra baktım olacak gibi değil, tatlı bir sesle:

— Abraham kardeşim; dedim.

— Karnin deşilsin ne var?

Dedi.

— Benim karnım açıktı. Gemiye bedava bindik ama!.. Yiyeceği hiç düşünmemiştik!.

— Ben duşundum.

— Deme!..

— Elbetta duşundum. Seninlan yola çikincaz her şeyi duşunmelidir.

— daha var —

...DOLAŞIYOR

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, kapalı oldukları Çinli korsan gemisinde dümenci bağlamışlardı.

152 — Halatlar atıldı, Bilgin önde olmak üzere bizim gemiciler karaya ayak bastılar. Köyün büyükleri onları saygile karşılıyor, el pençe duruyorlardı.

153 — Önündeki işaretten Bilgin korsan başbuğu sanılmıştı. Hemen saygılı bir Çinli ileri geçti. Çinli an'anesi olarak Bilginin koca burnuna asıldı. Bu onlarca: Hoş geldiniz! demekti.

154 — Bilginin burnu pancar gibi şişmişti. O da Çinlinin burnuna asıldı. Ancak burun ne kadar çok sıkılırsa bunu o kadar saygıya sayan Çinlinin «gık» demeden sesi çıkmıyor, gülüyor, kıvançlı görünüyordu. — Bitmedi —

MONOLOĞ:

Balık Avcılığı

Kara avcılıkları gibi balık avcılığının da bir çok masalları vardır.

Bilmem neden her iki avcılığın bitmez tükenmez palavraları, inanılmıyacak olup bitenleri bulunur. Bu masalların bir çoğunu siz de benim gibi işitmiş olduğunuzdan bilirsiniz..

Ancak ben size şimdi hiç işitmemiş olduğunuz bir balıkçılık (öykü) sü hikâyesi anlatacağım. İşitmediniz diyorum, çünkü anlatmak istediğim iş gerçekten olmuştur. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya: Gerçekten olmuş işlerin pek te söylendiği yoktur da.. Benim söyliyeceğim hikâyelerin hem gerçeklik hem de aykırılık var...

Ön söz olmak üzere bu kadar yetsin de, hikâyemize başlıyalım:

Anlatacağım balıkçı bütün ötekileri gibi sertleşmiş, katılaşmış bir kişi idi. Balık tuttuğu pek azdı. Balık yerine de, boyuna su kıyısında dolaştığı için bol bol romatizma, soğuk algınlığı, bronşit, öksürük, gibi şeyleri yakalardı. Bunları yakalamak; ne yazık değil mi? Ancak bizim balıkçılar, bir şey yakalamış olmak için buna da razı insanlardır.

Anlatacağım balıkçı bir gün tanyeri karardıktan sonra, ırmak kenarında, sinekle balık avlamağa çıkmıştı. Sinek diyince, aklınıza sahici, canlı sinek gelmesin ha!.. Bu sinekler balığı aldatmak için oltanın ucuna takılan yapma şeylerdir.. İşte bizim koca balıkçı, elinde tuttuğu koskoca kamışın ucuna bağlı sineği habire fırlatıyor, fakat bütün yorgunlukları boşa gidiyordu; çünkü ırmağın açık göz balıkları, bu yapmacık sineğe aldanmıyordu galiba!..

Belki elli defadan fazla, sinek havada uçuyor, sonra da yavaş yavaş inerek, suyun üstüne konuyor, ancak balıklardan bir tanesi olsun, dönüp te ona bakmıyordu bile...

Artık karanlık iyiden, iyiye çöktüğünden balıkçı, palayı pırtıyı toplayıp dönmeği düşünürken, oltansının birdenbire ağırlaştığını duydu. Demek ki en sonunda oltaya bir hayvan takılmıştı.. Ancak can sıkacak bir iş varsa, o da bu hayvanın sudan bir türlü çıkmak istememesiydi.. Hayır, hayır yanlış söyledim; sudan değil, havadan!...

Olabilir a... Belki de uçan balıklardandı. Hayır o da değil!. Öyle ise bir kuş diyeceksiniz.. Bilmediniz işte.. Kuş olsa, ne iyi!..

Peki öyle ise, oltaya takılan nedir?

Ben size söyliyeyim: Memeli hayvanlardan biri!... Evet balıkçı, memeli bir hayvan yakalamıştı. Tabiî, bu yakalanan bir inek, bir keçi, bir koyun değildi.. Ya, neydi? Oltaya takılan hayvan kanatlı bir memeli idi!..

Küçücük bir yarasa!.. Yarasa, bilirsiniz ki sıçana benzer.. Sırtında kılları olmıyan bir sıçan!..

Ancak benzemekle sıçan olması gerek değil ya.. Bu sadece uçan memeli, minnacık bir yaratıktır işte!..

Zavallı hayvancık!...

Nasıl beğendiniz mi bu çeşit balık avcılığını?.. Bereket versin ki, balıkçı kötü yürekli bir adam değildi. Yarasayı tuttu, oltadan çıkardı ve salıverdi.

İşte size duymadığınız, belki de düşünemediğiniz bir balıkçılık masalı..

Ancak bu masal biraz kısaca oldu!.. Afacanın okuyucuları monoloğ diyince, bütün bir sahifa isterler. Ben de size bu monoloğ sahifasını doldurmak için, yukarıda anlattığıma benzer bir balıkçılık daha anlatayım; olmaz mı?..

Bu iş, deniz kıyısında olmuş ve yengeç avlıyan bir balıkçının başından geçmiştir. Ha bakın şunu söyliyeyim ki; bazı yengeçlerin gözü pektir; karşılarındaki avcının ödlek olduğunu çakınca hemen saldırıp onu savaş meydanından kaçırırlar!.

Bizim avcı o gün dönmüş dolaşmış, uzun zaman bir şeycikler yakalıyamamış, en sonunda nasıl etmişse, etmiş şöyle etli canlı bir tavşanı yakaladığı gibi sepatine koymuştur.

Şimdi de diyeceksiniz ki: Yengeç peşinde dolaşan bir balıkçının etli, canlı bir tavşanla ne ilişiği olabilir? Bu sorgunuzda haklısınız benim cancağızlarım; hakkınız var ama, alacağınız yok işte!... Ne yapalım? Yengeç tutmağa çıkmış bir adamın karşısına bir tavşan dikilir de beni yakala derse, o kişi «hayır olamaz, haydi yoluna git! Ben seni tutmam» diye onu başından savmaz ya.. Elini uzattığı gibi alır ve sepetine atar!.

Tavşanlardan birisi önünde köpeği, omuzunda tüfeği olan bir avcıdan kaçayım derken deniz kıyısına kadar koşmuş, burada kayadan kayaya atlıyarak, kaymış ve taşlıkların arasına düşerek kaburga kemiklerinden biri kırılmıştı.

İşte yengeç peşinde dolaşan bizim balıkçı, taşlıkların arasına sinmiş olan tavşanı görünce, yakaladığı gibi sepetine atmıştı.. Nasıl bu çeşit avcılık size inanılacak gibi görünmüyor mu şimdi? Görünüyor değil mi?

Ancak balıkçı beni sokakta yakalayıp ta yengeç yerine tavşan tuttum diyince, sözünü palavra sandım, kuzum atma, dinliyecek vaktim yok karşılığını bastırdım. Ancak adamcağız doğru söylediğine o kadar inanıyordu ki, onu dinlememek elimden gelemezdi. Ben de durup uzun uzadıya kulak verdim. İşi benim size anlatmış olduğum gibi söyleyince aklım biraz yatar gibi oldu.

Demek ki anlatmadan anlatmaya fark varmış.. Avcılar ve balıkçılar da palavra atmağa, olmamış işleri olup bitmiş gibi göstermeğe o kadar alışıktır ki bunların sözlerine insan çok kere inanmak bile istemez!..

İşte bunun için lâfı nasıl söylemesini bilmeli!. İnanılmaması en güç gibi görünen işler bile, adamakıllı ve düşünceye pek aykırı gelme bin bir biçimde anlatıldı mı, göze ve kulağa pek te inanılmıyacak gibi görünmezler...

Bugünlük bu kadar yeter..

AFACAN

Öz Türkçe

Kelimeleri belliyelim ve cümlelerde kullanalım.

[Bu sayıdan başlıyarak size osmanlıca kelimelerin öz türkçelerini veriyoruz. Bu sözleri belleyin ve belletin, evde annenizden, babanızdan osmanlıcalarını hiçbir zaman kullanmamalarını dileyin.]

1 — *Hâkim* = Egemen

Hâkimiyet = Egemenlik

Örnekler : *Hâkimiyet milletindir* = Egemenlik Ulusundur.

2 — *Müstakil* = Erkin, Bağınsız

İstiklâl = Erkinlik, Bağınsızlık

Örnek : *Biz müstakil bir milletin çocuklarıyız* = Biz Erkin bir Ulusun çocuklarıyız.

İstiklâl mücadelesi = Erkinlik savaşı

Müstakil meb'uslar = Bağınsız saylavlar

Türkiyede mahkemeler müstakildir = Türkiyede hakyerleri Bağınsızdır.

3 — *Sanayi* = Endüstri

Sınaî = Endüstriel

4 — *Hür* = Özgen

Hürriyet = Özgenlik

5 — *Serbest* = Özgür

Örnek : *Serbet mıntaka* = Özgür bölge.

1 — *Mamur* = Bayındır

a) *Mamuriyet* = Bayındırlık

b) *Nafıa*

İmar etme = Bayındırmak

Örnekler: *Ankara bayındır bir şehirdir. Memleket Bayındırlık yolundadır. Bütün devlet yapı işleri Bayındırlık Bakanlığına bağlanmıştır. Biz yurdumuzu bayındırmaktan ve geliştirmekten başka bir şey düşünmüyoruz*

2 — *İnkişaf etmek* = Gelişmek

İnkişaf ettirmek = Geliştirmek

İnkişaf = Gelişim, Gelişme

Örnek: *Türkiyenin ekonomik gelişimi günden güne artıyor.*

3 — *Milkî* = Sivil

4 — *Askerî* = Süel (Militaire)

5 — *Cemiyet, Şirket* = Sosyete

Örnek: *Türk cemiyeti* = Türk sosyetesi, *Şeker şirketi* = Şeker sosyetesi, *İçtimaî* = Sosyal.

Not: 1 — Türk kökünden gelen «Cemiyet» şu anlamda kullanılacaktır:

Hilâliahmer cemiyeti = Kızılay Cemiyeti. Dil Cemiyeti. Gazeteciler cemiyeti.

— Daha var —

ŞARLO HİNDİSTANDA: 3

11 — Ancak tek başına silâhsız ne yapabilirdi?. İster istemez boynunu büktü. Kral sarayının baltacılarından iki kişinin kendisini bir ağaca bağlamasına ses çıkarmadı. Yapacak başka iş kalmayınca kendi kendine söylenmeğe başladı:

—Kendimi besliyecekmişim ha?!. Şaşarım onlara!.. Ağzıma bir lokma bile koymıyacağım işte!..

12 — Baltacılar onu sıkı sıkıya bağladıktan sonra bırakıp gittiler. Aradan çok geçmeden üçüncü bir kişi çıkageldi. Bu herif tiksinecek kadar iğrenç suratlı biri idi. Şarlonun karşısına dikilerek:

— Günaydın yoldaş!. Ben bu adanın büyücüsü hem de doktoruyum!. Herifin ağzında upuzun bir çubuk vardı...

13 — Elindeki kocaman makası Şarlonun yüzüne doğru uzatınca, bizim zavallı tutsak:

— Oh; hele şükür kurtuluyorum. Adamcağız iplerimi kesecek!. Sen ne iyi bir adammışsın! Yüzün ne kadar kara ise, yüreğin o kadar ak!

Fakat ne yazık ki Şarlo aldanıyordu. Büyücü onun bağlarını keseceğine başından bir tutam saç kesti.

14 — Şimdi büyücü dır dır söyleniyordu:

— Bu saçlarla gri gri yapacağım. Gri gri'nin ne olduğunu bilmiyorsun değil mi? Ben sana anlatıvereyim: Bunlar tılsımdır. Ben bu tılsımları pahalıya satacağım. Saçlarınla zengin olacağım. Sağol; sana bin teşekkür! Şarlo bu sözlere karşılık:

— Teşekkürlerin senin olsun. İplerimi kesseydin daha memnun olurdum! dedi.

Kara suratlı herif te:

— Bak bunu yapamam. Sen sıvışırsan Kral sonra beni yer. Haydi sağlıcıkla kal; ben gidiyorum. diyerek.

15 — Bir tutam saçı aldığı gibi kalkıp gitti. Bu saçların her bir telinden bir tılsım yapacaktı. Tılsmı küçücük bir deri parçasının içine bir tel saç konarak bağlanacaktı.. İşte bukadar. Bununla beraber bizim Şarlo onun sayesinde kaçabilmişti. Büyücü koskocaman çubuğunu Şarlonun ayakları dibinde bırakmıştı.

16 — Çubukta ateş vardı. Şarlo bunu ayaklarile yerden kaldırarak ağzına götürdü. Ateşli külleri bağlarının üstüne üfledi İpler hemen parladı. Çok geçmeden serbest kalmıştı. Artık oralarda fazla kalmağa gelmezdi. Tabanları kaldırdığı gibi, bütün adayı kaplamakta olan ormanın yolunu tutturdu.

— Daha var —

Hırsız Dilenci

— KOMEDİ 1 TABLO —

YAZAN : . . . . NECDET RÜŞTÜ

ÖN SÖZ:

[Sevgili okuyucular!.. Siz henüz küçük çağdasınız. Fakat büyük baba ve analarınız bilirler ki: Eskiden İstanbulda meşhur bir (Veli Efendi) varmış. Çok zengin olan bu ihtiyar kendine eğlence arar ve akla gelmiyen gülünç işler yaparmış. İşte size bu sayıda bu olmuş hikâyelerden birini anlatacağım. Bunu belki size anlatmışlardır. Fakat bilmiyenler de öğrensin.]

TABLO

[Edirnekapısı mezarlığında bir dilenci oturup önüne mendil açmış, bağırırmış:]

DİLENCİ

İki gözüm görmüyor.. Kimsesizim, yoksulum,
Kaç gündenberi açım; ne param var, ne pulum!..
Ey yolcular!.. Acıyıp, cömertlik gösteriniz,
Tanrı sevgisi için, birkaç para veriniz!..

[Bu sıra, yukarıda söylediğimiz (Veli Efendi) yanında birkaç adamla Edirnekapısından dışarı çıkmış ve yürümeğe başlamışlar. Kör dilenci ayak seslerini duyunca gene bağırmağa başlamış:]

DİLENCİ

Yolcular!.. Gözüm görmez.. Sadakaya muhtacım..
Evim yok, bakanım yok, işte hastayım, açım!..

BAY VELİ

[Yanındakilere:]

Ben şu kör dilencinin yanına gideceğim,
Siz uzaktan seyredin.. Bir oyun edeceğim!..

[Zengin adam kör dilencinin yanına gidip, çömelir:]

BAY VELİ

Merhaba, ey hemşeri...

DİLENCİ

Safa geldin, merhaba!..

BAY VELİ

İşler kötü gidiyor bugünlerde galiba?..

DİLENCİ

Önce, söyle: Sen kimsin?.. Neden yanıma geldin?

[Elile yoklıyarak:]

Ayakta durmuyorsun, toprağa da çömeldin!..

BAY VELİ

Ben de bir dilenciyim.. Dileneceğim biraz!..

DİLENCİ

Bu köşe benim yerim.. Defol, burada olmaz!..

BAY VELİ

Kardeş.. Hele izin ver: Senden birşey sorayım,
Sonra başka tarafta kısmetimi arayım!..

DİLENCİ

Sor bakayım?...

BAY VELİ *Doğuştan görmüyor benim gözüm,*
Çok iyi dokunuyor fakat herkese sözüm:
Yani bana acıyıp, çok para veriyorlar,
Her akşam bakarım ki cebimde çok para var!..
Dedik ya.. Ben âmayım.. İki gözüm de sakat,
Bilmiyorum: Paralar nasıl sayılır fakat?...

DİLENCİ

Peki.. Ne kadar para kazanıyorsun günde?..

BAY VELİ

Ne bileyim: Birikir mendilimin üstünde,
Onları toplayınca ceplerime sokarım,
Evimde saymak için ne anam var, ne karım!...

DİLENCİ

Şimdi sen yanındaki paraları bana ver:
Onlar nasıl sayılır, söyleyim birer birer!..

BAY VELİ

[Cebinden bir avuç altın çıkararak dilenciye verir:]

Hay, Allah razı olsun... Bütün ceplerim dolmuş,
Bunları söyle bana: Kaç metelik, kaç kuruş!..

DİLENCİ

[Altınları parmaklarının arasında kontrol edip sarı lira olduğunu anlar. Kendi kendine söylenir:]

Bu ne zengin dilenci!.. Bu ne kadar çok para!..
Nasıl da biriktirmiş?.. Bak, hepsi sarı lira!..

BAY VELİ

Birer birer öğretip, ver paraları geri!..

DİLENCİ

[Altınları cebine atar, yerine birçok kuruş çıkartıp, uzatır:]

Bunların hepsi kuruş.. Yoktur fazla değeri!..

BAY VELİ

Hayır.. Sersem değilim ben bu kadar; iyi bil:
Bunlar sana deminden verdiğim para değil!..

[İşin çakıldığını anlıyan dilenci yavaşça yerde sürünüp bir boş mezarın içine saklanır. Öbür adamı da kör sandığı için kendisini bulamıyacağına inanır. Hiç sesini çıkarmaz.]

BAY VELİ

Paramı alıp kaçtın.. Ah!.. Allahtan bulasın,
Ayağın da kırılsın, daha beter olasın!..

[Yerden bir taş alarak, bağırır:]

Allahım!.. Adaletin güneş gibi yücelsin:
Şu fırlatacağım taş onun başına gelsin!..

[Bay Velinin gözleri gördüğü için taşı az ilerideki dilencinin kafasına indirir. Bunu yiyen dilenci bu sefer başka bir tarafa kaçar.]

BAY VELİ

Hey, Tanrım!.. Görmiyerek, atıyorum bu taşı:
Fakat ona rastgelsin, hatta yarılsın başı!..

[Taşı hırsız dilencinin kafasına indirir. Dilenci gene hiç sesini çıkarmayıp, başka tarafa büzülür:]

BAY VELİ

[Yine bir taş alarak]

Hey, Tanrım!.. Alıp kaçtı paraları eline:
Şu attığım koca taş gelsin onun beline!..

[Taşı dilencinin beline indirir. Taş yağmurundan kurtulamıyacağını anlıyan dilenci bağırır:]

DİLENCİ

Gözü görmeyen adam böyle nişancı olmaz,
Gel buraya, açık göz!.. Al paraları, kurnaz!..

[Dilenci paraları geri verir. Bay Veli eline bir bahşiş sıkıştırıp kahkahalarla uzaklaşır.]

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza!

— Gene ne var Palavuz!..

— Sorma başıma gelenleri?

— Ne oldu, anlat bakalım..

— İnsanın başına zorluk gelince neler yapmıyor be Palavuz. Avcılığım aldı, yürüdü. Evvelisi gün Istranca ormanlarında avlanıyordum. Ancak tersliğe bak ki barutu tüketmiştim. Vakit sabahın alaca karanlığı idi. Ormanın içinden çıkan ağzı bir karış açık koskocaman bir ayının üstüme atıldığını gördüm. Ne bir atım barut, ne de bir tek kurşunum kalmıştı. Bunula beraber cebimde iki çakmak taşının bulunduğunu hatırladım. Ve hemen birini ayının boğazından midesine fırlattım, bundan kendini kaybeden ayı şaşırarak ağzı açık kaldı. Hemen fırsatı kaçırmıyarak ikinci çakmak taşını da boğazından aşağı attım. Bu sonuncu çakmak taşı hayvanın midesinde birinci ile çarpışınca ansızın bir patlama oldu. Bir an içinde koskoca hayvan öyle bir gürültü ile havaya uçtu ki yandaki köylüler:

— Ne oluyor?.. diye yanıma koştular.

— Atma be Palavuz...

— Atması var mı?. Adamlar meğer toprak sarsılıyor, dünyanın sonu yaklaştı sanmışlar.

— GRİMDEN — MASAL

Sütninenin kızı

Bir zamanlar Akdeniz kıyılarının miskokulu portakal, limon ağaçlarile örtülü ılık havalı güzel bir köşesinde çok zengin bir adam varmış. Anlattıklarına bakılırsa yeryüzüne onun gibi bir zengin daha gelmemiş. Evlerini, şatolarını, tarlalarını, ormanlarını bir araya toplasalar milyonlarca kişinin yaşıyabileceği kadar büyük bir ülke olurmuş.

Bu kadar zengin bir adamın pek bahtiyar olacağını sanırsınız, değil mi?

Oysa ki ne gezer!.. Zavallı adamın hiç neş'esi yokmuş. Çünkü bir türlü çocuğu olmuyormuş. İkide bir de içini çekerek karısına:

— Ah, bir yavrumuz olsa ne kadar sevineceğim, büyüdüğü vakit hem bize bakar, hem işlerimi yönetir [*]. Biz öldükten sonra da bütün mallarımız ona kalır. dermiş.

Aradan epey zaman geçmiş. Bir sabah kadıncağız yatağından kalkar kalkmaz güle güle kocasının yanına koşmuş, ve ona:

Bu gece hoş bir rüya gördüm,
Sevincimden çılgına döndüm.
Bir ihtiyar geldi yanıma,
Elini koyarak başıma
Dedi ki: Artık dileğiniz,
Yıllarca süren isteğiniz
Dokuz, on ay sonra olacak,
Güzel bir oğlunuz doğacak.
Bu çocuk pek çok yaşıyacak,
Her isteğine kavuşacak.

Demiş.

Karısını merakla dinliyen adamcağız acı acı gülümsemiş: «Ben yirmi yıldanberi nice güzel rüyalar görüyorum ama hiçbiri olmuyor» diyerek başını önüne iğmiş, her zamanki gibi derin derin içine çekerek düşünmeğe başlamış.

Bununla beraber kadıncağız rüyasının gerçek olacağına o kadar inan getirmiş ki her rastgeldiğine gece gördüklerini birer birer anlatmış. Çok geçmeden bütün uşaklar, hizmetçiler, aşçılar, arabacılar, sözün kısası evde ne kadar insan varsa hepsi bu rüyayı işitmişler. Kadıncağızın bahtlı olması için onun doğru çıkmasını dilemişler.

Aradan dokuz, on ay geçtikten sonra kadıncağız gerçekten bir çocuk doğurmuş. Hele bunun bir oğlan olduğunu gören baba pek çok sevinmiş. Hayatlarındaki biricik eksik ve istek bu olduğu için ona Özdilek adını koymuşlar.

Özdilek esmer yüzlü, kara gözlü güzel bir bebekmiş. Üç, dört aylık olduğu zaman her gören onu sevmeden duramazmış. Bütün uşaklar, hizmetçiler «Özdileği ben gezdireceğim» diyerek birbirlerile kavga ederlermiş. Uykusu geldiği, veya meme emeceği zaman annesine bile güç verirlermiş.

Bir gün genç uşaklardan biri Özdileği kucağına almış. Bahçede dolaşırken çocukcağız minimini kollarını dallardan sarkan kırmızı armutlara doğru uzatarak ister gibi:

— Eee!.. Eee!.. diye bağırmış.

Hemen bir armut daldan kopmuş, pattadak Özdileğin kollarının arasına düşmüş.

Uşak armudu miniminin kolları arasından kaldırmış. Fakat Özdilek gene ellerini uzatarak «Eee!.. Eee!..» diye bağırınca armut sanki görünmeyen bir kuvvetle çekiliyormuş gibi uşağın parmaklarından kurtulmuş. Dosdoğru Özdileğin kolları arasına girmiş.

Bunun üzerine uşak hem şaşırmış, hem aklına Özdileğin annesinin vaktile söylediği sözler gelerek sevinçle gözlerini dört açmış. Çünkü kadıncağıza rüyasında görünen ihtiyar en son olarak «çocuğun hem çok yaşıyacak, hem her isteğine kavuşacak» demişti. Rüyanın diğer taraflarının doğru oluşuna bakılırsa bunun da doğru olması gerekti. Şu halde Özdilek ne isterse o olacaktı.

Böyle düşünen uşak birdenbire kötü duygulara kapılmış. Çok zengin bir adam olmak için Özdileği kendine mâl etmek istemiş. O gün türlü türlü bahaneler uydurarak yavrucağı elinden bırakmamış. Yalnız ikindi vakti emzirmesi için annesine götürüp vermiş.

Sıcak ülkelerde yaşıyan insanlar gündüzlerini dam altında geçirmediklerinden Özdileğin annesi de hep gür yapraklı ağaçların altında, fıskiyeli, serin havuzların yanında oturumuş. Miniminisini uşaktan aldıktan sonra hem emzirmiş, hem ninni söyliyerek uyutmuş. Yanıbaşına yatırdıktan sonra da kendine bir ağırlık çökmüş. Gözlerini kapatıp olduğu yerde uyuya kalmış.

Bunu uzaktan gören uşak kimseye sezdirmeden Özdileği çalmış. Hemen bir tavuk kesip kanını yere bulamış. Sonra evden kaçıp iki aylık uzaktaki memlekétine gitmiş.

Kadıncağız uyanınca yavrusunu yanında bulamamış. Yerdeki kanları görünce bir çığlık koparmış. Evdeki bütün uşaklar, hizmetçiler bahçeye koşmuşlar. Özdileğin ölüsünü veya dirisini bulmak için her tarafı aramışlar.

En sonunda «Besbelli ki yavrucağızı ya aç bir kurt kaptı, yahut sansar paraladı» demişler.

Akşam üstü eve dönen baba da bu haberi işitince sanki bir çılgına dönmüş. «Yavrum, Özdileğim» diyerek saatlerce dövünmüş. Artık o günden sonra bu karı ile kocanın yaşayışları pek sıkıntılı olmuş. Senelerce ne güldükleri, ne hoş bir vakit geçirdikleri görülmüş. Akıllarına Özdilek geldikçe gözleri sulanmış. Gönüllerine kök salan bu keder onları çok çabuk ihtiyarlatmış.

Diğer taraftan Özdileği çalan uşak memleketine varır varmaz bir sütanne tutmuş. Özdileği ona vermiş. Sütannenin yeni doğmuş bir kızı varmış. Özdilekle beraber onu da büyütmüş.

Uşak biran önce zengin olmak için çok sabırsızlanmış. Bu yüzden Özdileğin konuşmağa başlamasını dört gözle beklemiş. Aradan iki yıl geçtikten sonra çocukcağız epey lâkırdı söylemeği öğrenmiş. O sıralarda uşak Özdileğin başına dikilip «Büyük saraylar isterim», «atlar, arabalar isterim», «altınla dolu küpler isterim» gibi sözler söyliyerek bunları tekrarlatmağa çalışmış.

Özdilek ne demek olduğunu anlamadığı bu sözleri kimi kere dilini döndürüp tekrarlıyamazmış, kimi de kekeliye kekeliye takrarladığı halde bilerek ve anlıyarak yürekten gelen bir istek olmadıkları için ne saraylar, ne atlar, arabalar, ne de altın dolu küpler meydana gelirmiş.

Bunu gören uşak hem kızmış, hem de biraz daha beklemeği aklına koymuş. Özdilek beş yaşına bastığı sırada istediklerine kavuşmağa başlamış. Çünkü o zaman Özdileği kandırmak; atta, arabada gezdirmek ve sarayda oturtmak için böyle şeyler istetmek kolaylaşmış.

Fakat aradan bir, iki yıl daha geçince gene bir güçlük baş göstermiş. Çünkü Özdilek tam oyuna ve arkadaşa düşkün

(Öteki yüze geçiniz)

[*] *İdare eder.*

bir çağda olduğu o sıralarda ikide bir de uşağın karşısına dikildiğini ve yeni şeyler istediğini gördükçe sinirlenmiş. Ona karşı gelmeğe, ters cevap vermeğe, söylediklerini yapmamağa ve yalnızca sütannesinin kızile bahçede oynamağa, onunla gezmeğe başlamış.

Uşak ta Özdileğin sözlerini dinlemediğini, üstelik bir de inat yapar gibi sütannenin kızının karşısına geçerek ona dileğile türlü türlü esbaplar giydirdiğini, değerli taşlar taktırdığını gördükçe son derece kızmış. Bir gün Özdileği yakalayıp dövmüş. Sütanne ile kızını da saraydan kovmak istemiş.

Fakat sütanne uşağın sözünü dinlememiş. «Bu çocuğu besbelli ki sen bir yerden çaldın. Beni kovarsan bütün dünyayı dolaşırım. Her gittiğim yerde onun anasını, babasını ararım» diye bağırmış.

Bunun üzerine uşak birdenbire yumuşamış. Sütanne ile kızına güler yüz göstermiş. Fakat o akşam sütanne buzlu şerbetini içer içmez sancılanmış. Yüzü, gözü mosmor kesilmiş. Özdilek ne kadar «ölme sütanneciğim, ölmeni istemiyorum» diye bağırdise para etmemiş. Çünkü Özdileğin dilekleri yalnız ölüme engel olamıyormuş, ve yarım saat içinde sütanne ölüvermiş.

Aradan beş yıl geçmiş. Çocuklar on iki yaşına basmışlar. Bu sırada Özdilek sütannesinin kızından hiç ayrılmamış. Hep beraber yaşamışlar. Diledikleri oyuncakları, esbapları hemen elde etmişler. Besbelli ki Özdilek gene uşağın sözlerini yapmıyormuş. O bir şey isterse artık ağzını bile açmıyormuş.

Üstelik uşak için bu sefer de bir başka korku baş göstermiş. Bir gün Özdileğin sütannesinin kızına «yahu senin bir annen vardı, öldü. Arabacı Tosunun da bizim kadar bir çocuğu var, ona baba diyor. Bazı insanların anası, bazılarının da babası oluyor. Acaba benim böyle hiç bir şeyim yok mu?» dediğini duymuş. Bunun üzerine Özdileğin bir gün anasının, babasını arıyacağını ve suçunun meydana çıkacağını düşünerek çok korkmuş. Artık hiçbir dileğini yapmak istemiyen ve dik başlılık gösteren bu çocuğu sevdiği kızla beraber öldürmeğe karar vermiş.

O akşam uşak iki çocuğun şerbetini kendi elile hazırlamış, ve kendi elile götürüp önlerine koymuş. Sütannenin kızı çok susadığı için hemen kupanın birini almış ve bir yudumda hepsini içivermiş.

Bir, iki dakika geçer geçmez sütannenin kızı kıvranmağa başlamış. Yüzü morarmış; elleri, ayakları buz kesilmiş, alnında nohut büyüklüğünde ter damlaları toplanmış. İnliyerek Özdileğe:

— Ölüyorum!.. Ben de annem gibi öldüm, demiş.

Birdenbire Özdileğin gözlerinin önüne sütannesinin ölümü gelmiş. Onun da bir şerbet içtikten sonra böyle sancılandığını hatırlamış. Hemen uşağa dönmüş:

— Bu şerbette ne var? Söylemeni istiyorum! diye bağırmış.

Bu; besbelli ki Özdileğin yüreğinden gelen bir istekti. Uşak birdenbire balmumundan yapılmış makineli bir bebek gibi Özdileğin karşısında durmuş. İrdesini [*] elden bırakıp her sorulana en doğru cevabı vermeğe hazırlanmış, ve:

— O şerbette taflan suyu var, demiş.

Özdilek merakla bir daha sormuş:

— Niçin koydun?

— Sizi öldürmek için!..

— Bizi niçin öldüreceksin?

— Ananı, babanı bulmaman için!.

— Benim de anam, babam var mı?

— On iki yıl önce vardılar!..

Özdilek bu yolda daha ince şeyler soracakmış, ama gözleri yerde kıvranan sütannenin kızına ilişince uşağa «buradan bir yere ayrılma!» demiş ve hemen kızcağızın üzerine iğilmiş. Çocuk kafasile onu nasıl kurtarabileceğini düşünmüş. Her dileğine kavuşabildiği halde yalnız ölüme engel olamadığı için canı çok sıkılmış.

Bununla beraber Özdileğin mini mini beyninde birdenbire bir ışık doğmuş. Gözleri sevinçle parlamış. «Sütannemin kızını öldürmek üzere bulunan şey taflan zehiri olduğundan eğer kızcağızı bir taflan dalına çevirirsem ölmez» diye düşünmüş, ve:

— Çabuk, bir taflan dalı olmanı istiyorum! diye bağırmış.

O anda sütannenin kızı yeşil yapraklı, taze kabuklu incecik bir taflan dalı olmuş. İçtiği zehir kendi suyu olduğu için koyu yeşil yapraklarına çok güzel bir parlaklık gelmiş.

Özdilek taflan dalını şapkasının kenarına takmış. Sonra uşağa dönerek:

— İyi soydan, hızlı koşar, cins bir Arap atı ol! diye bağırmış.

Uşak hemen güzel bir Arap atına dönmüş. Özdilek bunun üstüne binerek:

— Beni babamın yurduna götür, demiş.

Uşak yolu bildiği için dere, tepe aşarak Özdileği babasının evine götürmüş. Zavallı baba ile anne on iki yıldanberi o kadar çok kederlenmişler ve o kadar çok ağlamışlar ki vaktinden önce kocıyarak doksan yaşındaki ihtiyarlara dönmüşler. Çocuklarına kavuştukları zaman sevinçlerinden akıtacak göz yaşı bulamamışlar.

Bundan sonra Özdilek başındaki taflan dalını eski haline sokmuş. Artık zehirin dokunaklığı geçtiği için kızcağıza bir şey olmamış. Özdilek ile sütannenin kızı hep bir arada güzel günler geçirmeğe başlamışlar. Fakat ihtiyar ana ile baba çok yaşamamışlar. Çektikleri sıkıntıdan ötürü az bir zaman içinde birer birer ölmüşler.

Masalımın sonunda bunların ölmüş olmasını istemezdim ama ne yapayım alın yazısı böyle gerekmiş... Bununla beraber size güzel haberler de verebilirim: Çünkü Özdilekle sütannenin kızı biraz daha büyüdükten sonra evlenmişler. Epeyce ihtiyarlayıp bu dünyadan çekilinciye kadar çok bahtlı günler geçirmişler. Özdilek; babasından kalan mal ve para [illegible]k çok olduğu için her şeyi bol bol bulmuş, ve hiçbir zaman yeni birşey elde etmek için dileğini kullanmamış. Yalnız; başlarına bunca felâketi getiren uşağı vakit vakit bir kılıktan başka kılığa sokmuş. Bazan bir papağan yapıp salona asmış, bazan küçük bir sıpa yapıp minimini yavrularını bindirmiş, bazan da iri bir köpek yapıp bahçe kapısını bekletmiş. Sözün kısası onu ölünceye kadar işlerine yarıyan bir hayvan biçiminde kullanmış, durmuş.

BAYAN NİNE

[*] *İradesini.*

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Zarflarınızın üstüne aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. Posta kutusu 617 Afacan 27 nci bilmece işmeni) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Bu resimdeki parçaların kopyesini çıkarıp veya mecmuadan keserek o suretle yanyana yapıştırınız ki dört köşeli bir murabba şekli meydana çıksın.

İYİ BAKIN :

Bilmecelerin tasnifinde bize bir kolaylık yapmak üzere kesikleri zarflarınızın üzerlerine yapıştırınız.

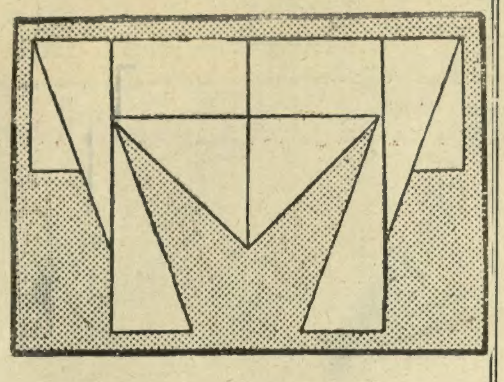

ARMAĞNLARIMIZ

Birinciye : Beyaz bir pantalon. *İkinciye* : Bayanlar için bir ipek çorap. *Üçüncüye* : 6 aylık abone. 75 *inciye kadar*: Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

22 numaralı kelimeli bilmecemizin yapılışı: EDAT - BENT - ELEK - ÇENE idi. Doğru cevap verenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İstanbul armağanları her perşembe günleri Cağaloğlu yokuşu No. 40 ÜLKÜ Basımevinden dağıtılır.

Anadolu armağanları yalnız kitap ve saire olarak adreslerine tarafımızdan sunulacaktır.

Bir kol saati kazanan:

Adana gazete müvezzii Nuriden oğlu Şevket.

Altı aylık abone kazanan:

Kandilli kız lisesi No. 261 Muammer Uraz.

Bir şişe kolonya kazanan:

Gelenbevi orta mek. S. 1/C No. 74 Süleyman. (Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.)

Birer Gazi albümü kazananlar:

İzmir Bay Şerafeddin caddesi No. 38 Ferit, İst. Hayriye lisesi No. 175 Perihan Zühtü, Beyoğlu 12 nci ilkmek. S. 4 No. 154 Sabahat, Eskişehir Cumhuriyet mek. S. 3 No. 266 Kadriye, Samsun İnönü ilkmek. No. 260 Atillâ, İst. Kabataş erkek lisesi S. 1/D No. 107 Bahattin, İst. Haydarpaşa Karakol so. No. 72 Sara dö Taledo.

Fotoğraf albümü kazananlar:

Ankara Boyacıali mahallesi No. 16 İsmet, Edirne Kurtuluş mek. S. 5 No. 364 Kadri oğlu Alıcı, İst. Vefa ekrek lisesi S. 2/C No. 932 N. Ersöz, Arnavutköy Tevfikiye camii avlusu No. 1 Emine, Galata Şişhane karakolu İskender cad. No. 74 Etem, Adapazarı orta mek. S. 1/B No. 230 Nurettin, Samsun lisesi S. 2/1 No. 237 Lûtfi, Eyüp orta mekt S. 1/C No. 401 Nizamettin, Beyoğlu Cihangir Kumrulu yokuş Rana apart. 1 Aydın, Üsküdar M. O. mek. S. 1/B No. 226 Ziya Gürel.

Birer paket çikolata kazananlar:

Adapazarı Büyük Gazi ilkmek. S. 3 No. 39 İsmail, İst. Kabataş erkek lisesi S. 1 No. 65 İrfan Koçak, Çengelköy Baharderesi boyu Namazgâh No. 5 Orhan, Eskişehir İnkılâp iekmek. S. 5 No. 36 Gülistan, Beyoğlu 9 uncu ilkmek. S. 2/A No. 141 Faruk, Bakırköy İst. cad. No. 180 Hilmi, İst. 46 ncı ilkmek. S. 2/B No. 400 Cemalettin, Balıkesir İsmetpaşa mek. S. 4 No. 5 Şefik Ünal, Manisa Bay Necati mek. S. 4 No. 343 Ali Altay, Ankara Gazi kız ilkmek. No. 468 Gönül Ahmet, Çapa kız muallim mek. S. 1/C No. Fahrünnisa, Beyoğlu 11 inci ilkmek. No. 34 İlhan Akdemir, İzmir Şataret so. No. 12 Dündar Toledo, İst. 37 nci ilkmek. S. 4 No. 257 Ziya.

Birer kutu boya kazananlar:

İzmit Yeni Turan ilkmek. S. 5 No. 43 Behçet, Fener İsakiniyon Rum kız mek. S. 4 No. 14 Leonidis, Kadıköy İzzettin so. No. 66 Yalçın Aktan, Çapa kız muallim mek. S. 2/B No. 133 Hüseyin, Zonguldak Kilimli maden memuru oğlu Hilmi, İst. Sirkeci Karesi oteli İlyas Cin, Fener Rum mektebi kebiri S. 6 No. 27 Toma, Üsküdar Açıktürbe so. No. 68 Cemil Yüksel, Nişantaş Alman mek. S. 6 Bürhan Tahsin, İzmit Ulu Gazi mek. S. 5 No. 52 Tekin Geray, İzmit Ulu Gazi mek. S. 5 No. 127 Münevver Haydarpaşa lisesi S. 1/A No. 744 Turhan Deniz, Bursa 1 inci erkek lisesi S. 2/A No. 993 Ahmet.

Birer bisküit ve kitap kazananlar:

İst. Fatih 15 inci ilkmek. S. 5/A No. 581 Arif, Ankara vilâyet hususî muhasebe çevirmeninin oğlu Demirtaş, İst. Çapa kız muallim mek. S. 1/C No. 338 Şükran, Konya Gazi mek. S. 3/B No. 164 Şadan, Mersin Atatürk mek. S. 4 No. 147 Ferit, Bursa Hacılar mahallesi Fırın so. No. 14 Özkan, Eyüp orta mek. S. 1/D No. 198 Orhan, Beyoğlu Tepeüstü 49 uncu ilkmek. No. 103 Mazhar, Maçka Varon apart. No. 5 Farih Dereli, Ankara icra dairesi karşısında avukat Ahmet Raşit, Beyoğlu 19 inci ilkmek. S. 3/A No. 78 Sencar, Mersin Ticaret bankası veznedarı Bay Salih oğlu Nail, Eskişehir lisesi S. 1/A No. 1115 Turgut Erçetin, İst. Arnavutköy tramvay cad. No. 220 Sevinç Tör, Konya Atatürk evi civarı Abdülâziz mahallesi No. 8 H. T. Salgır, Ankara İsmet İnönü mek. S. 4/C No. 610 Şahin Pekdemir, İst. kız lisesi No. 81 Canan, Kırklareli orta mek. S. 1/2 No. 21 Hamdi, İzmir Basmahane Kemer cad. No. 86 Muzaffer Yönezer.

— SON —

ARMAĞN KAZANANLAR :

Ankara Gazi ilkmek. S. 3 No. 232 Nezihe 3 aylık Çocuk Sesi abonesi kazanmıştır.

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIM EVİ

AFACAN Bilmece kesiği No. 27

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3. Perşembe 23 Mayıs 1935 Sayı 27.

Genel yazı işleri çevirmeni : M. FARUK GÜRTUNCA

Yıllığı :	250 Kuruş
Altı aylığı :	125 Kuruş
Üç aylığı :	75 Kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 Kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada ÜLKÜ Basımevi
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 27

207 — Bay Hayimin davetlileri yavaş yavaş gelmeğe başlamışlardı. Gelenler içeri girince Bay Hayimi böyle gülünçlü bir kılıkla görünce şaşırıp kalıyorlardı. Bunu çok şık yeni bir bahar modası sanıyorlardı.

208 — O günün haftasına varmamıştı ki Ökonomiye çok özenen Yahudi dostlar arasında bu moda çabucak yayıldı. Eğer sokaklarda bu kısa pantalon ve caketlerle gezenleri görecek olursanız bunu moda değil, Pire Nurinin bir oyunu olduğunu sakın unutmayın.

209 — Bu modayı duyan, görenler hemen terzi Mişonun dükkânına koşuyorlardı. Pire Nuri dükkâna uğur getirmişti. Elbise ısmarlıyan ısmarlıyanaydı. İşçiler kısa caketli, kısa pantalonlu elbiseleri yetiştiremiyorlardı bile!..

210 — O hafta cebine bir iki liracığı ustası Mişondan alıp koyan Pire Nuri cuma günü şöyle şehirin içinde bir gezinti yapmak istedi. Giyindi, kuşandı, hepinizin hoşuna giden incecik saç bükümü kıvırdı, uslu uslu gezinmeğe başladı.

211 — Ansızın arkadaşlarından Çiroz Aliye rastladı. Onu çoktanberidir görmemişti. İki arkadaş çok sevindiler. Bugüne kadar başlarından geçenleri birer birer anlatarak gezinmeğe başladılar. Pire Nuri anlattı, anlattı, bir türlü bitiremedi.

212 — Gezine gezine giderlerken Çiroz Ali yüksek bir duvarın arkasında bir elma ağacı gördü. Pire Nuriye ağacı göstererek:

— Ne güzel elmalar, değil mi? diye sordu. Eyvah.. Yeni bir yaramazlık başlıyordu galiba?..

213 — Çiroz:

— Bunlardan bir iki koparalım, ister misin? diye Pire Nuriye sordu, böyle şeyleri hiçbir vakit yapmazdı, utanırdı, iğrenerek bunu reddetti. Fakat ne de olsa...

214 — O da küçük bir çocuktu. Çirozun ısrarına dayanamadı. Kendisi daha hafif olduğundan Çiroz Ali iğildi, o onun sırtına çıktı. Elmaları kendisi koparacaktı.

215 — Fakat tam bu sırada bir bekçi hızlı adımlarla onlara yaklaşıyordu. İşlerinin aceleliğinden bekçiyi göremediler. Pire Nuri tam dala tutunmuştu ki...

— Daha vara —